

Прошло је два месеца од постављања барикада на прелазима Брњак и Јариње. Људи се на њима даноноћно смењују и чекају решење. Њихова борба је тешка, а они упорни и храбри. Окренути су званичном Београду и надају се да неће послужити за трговину, да неће бити део нагодбе типа "ако ви север препустите, ми ћемо рећи датум почетка преговора о уласку у ЕУ". Колико ће они издржати? Како ће се тај проблем решити? Хоће ли се још једна битка изгубити зарад уласка Србије у Европску унију? Посматрајући тренутно стање, тешко се може очекивати одговор којим ћемо бити задовољни, а наведена питања муче све Србе на Косову и Метохији. Све!

Иако нико од Срба који живе у другим деловима покрајине није ниједним протестним окупљањем јавно подржао храбар отпор своје браће на административним прелазима Јариње и Брњак, не значи да не прате ситуацију и не саосећају са њима. Свакодневно се на улици, кафићу, канцеларијама, у школама, амбулантама, болницама, могу чути коментари и речи подршке. Није ми намера икога да правдам, већ да кажем да је срамота што се нисмо окупили, велика срамота. Из тих истих кафића, канцеларија, школа, амбуланти, болница требало је да се људи скупе и на улици и јавно изрекну оно што месецима причају. А није увек било тако. Знали су мештани Штрпца и околине, Косовског Поморавља, централног Косова и Метохије и преостали Срби у Метохији да јавно подрже сваку праведну борбу косовко-метохијских Срба и осуде сваку неправду над њима. У етар је ишао глас из свих крајева покрајине, јер невоља једних била је схваћена као невоља свих.

Зашто се сада ствара слика у јавности да борба Срба на Јарињу и Брњаку није борба и оних у Шилову, на Брезовици, у Великој Хочи, Грачаници? По која порука изнуђена питањима новинара од локалних политичара да "ми увек подржавамо све Србе" није довољна. Од њих просечан грађанин очекује да организују протестно окупљање, да се јавно каже да подржавамо сваки њихов минут проведен на барикадама, да понудимо своју помоћ. Ми ћутимо. Наши председници општина, председници скупштина општина, начелници округа, директори многих институција ћуте а са њима ћути и народ. Питам се да ли је случајно или се ради по нечијим инструкцијама? Да ли је неко некоме рекао да му протест на памет не пада? Нешто ту једноставно не штима. Ево и зашто: поводом убиства Александра Путника из Велике Хоче у Грачаници је организован протест. Хвала Богу због тога, биле су прве речи многих који овде живе, коначно ћемо се огласити. Чудно је било што је протест организован само у Грачаници, јер су се у досадашњој пракси протести увек организовали и у другим местима и то у исто време, али дошли смо на то да кажемо боље игде него нигде.

Борба Срба на Брнаку и Јаринџу је борба свих нас

Пише: Јања Гаћеша

четвртак, 13 октобар 2011 11:15

Од раног јутра сви медији су најављивали протест, а потом и дали пристојну минутажу у својим информативним емисијама. Више него солидан број људи прошетао је главном улицом до манастира Грачаница где је паљењем свећа одат помен убијеном Александру. Није било никаквих говора, никакве ишчитане осуде већ су нас организатори позвали да прочитамо поруке на транспарентима "јер оне све говоре". Те исте поруке су многи приметили још на почетку протеста, а једна од њих је посебно бола очи. Била је упућена „председници тзв. државе Косово“ Атифети Јахјага питањем "Србе убијају, зар не". Занимљиво је и да су биле исписане на енглеском. Ниједна парола није била исписана на српском језику, ниједна. Шта то значи? Зашто смо се обратили председници неке државе коју не признајемо?

Главни организатори протеста, руководиоци Дома здравља у Грачаници, поред тога што руководе важном српском институцијом, седе у такозваном "парламенту Косова", па ако је њима дотична "председница", великој већини нас није. Питам се јесмо ли организовали протест само зато што је убијени Александар Путник из Велике Хоче, односно из дела јужне српске покрајине испод реке Ибар? Је ли порука Јахјаги била некакав експеримент? Значи ли то да ћемо од сада на Косову и Метохији муке и невоље Срба поделити на оне које нас се тичу и оне које нас се не тичу?

Без икакве намере да мучки злочин (зло)употребим онако како не треба, питам зашто се нисмо улицама Грачанице, Шилова, Штрпца, прошетали и понели пароле подршке Србима на административним прелазима као што смо радили пре само пар година? Још није касно да то урадимо. Занимљиво је да су представници државе Србије на овим просторима из различитих парламентарних странака, и из позиције и из опозиције, и да су сви заједно у мишијој рупи када је окупљање људи поводом пружања подршке људима на барикадама. Нема их, не виде се, не чују се! То је оно што многима од нас који овде живе не штима. Према ономе што гледамо на терену, смишљено се неке ствари потурају народу и хоћемо да кажемо да их препознајемо. Препознајемо игру и питамо се шта нас чека на следећем нивоу?